

VIEȚA CREȘTINĂ

Apare săptămânal sub îngrijirea unui comitet
Redacția și Administrația Cluj, Str. Regina Maria 10
Autorizația de reparație Nr. 3.651 din 1946

Abonamentul pe un an 200.000 Lei, pe 6 luni 100.000
Abonamentul de sprijin este dublu.
Se poate plăti și prin contul C. E. C. Nr. 40646

BISERICA

Să citim din nou din când în când această pagină a unui mare *convertit* (Brunetière, dela Academia Franceză):

„Cine învinuiește, prin urmare, Biserica, pentru că cere credință față de învățăturile sale descoperite?”

„Acei cari cred celor mai rele gazete și adesea celor mai de răș credințe deșerte.”

„Cine învinuiește Biserica, că ar înjosi pe om?”

„Acei cari își doresc de tată pe maimuțoi, înămplirea de conducătoare, plăcerea de regulă, nămlucul de scop.”

„Cine învinuiește Biserica, că nu este îngăduitoare?”

„Acei cari nu îngăduie nimănui să aibă altă părere decât a lor.”

„Cine deci învinuiește Biserica, că este dușmana luminării?”

„Acei cari, disprețuind libertatea, au închis școlile creștinești de teama că le înțrec pe ale lor.”

„Cine învinuiește Biserica, că este dușmana poporului?”

„Acei cari nu cunosc istoria și cari prigonesc lucrările milosteniei făcute de religie.”

„Cine deci clevetesc mai cu îndrăzneală împotriva Bisericii și împotriva învățăturilor ei?”

„Acei cari nu știu nici un cuvânt din religione sau pe cari îi stingheresc învățăturile ei.”

Aceasta este de tot vădit. Deci să nu mă las înfricoșat de către *obiectivni*. Biserica este tare; Hristos i-a făgăduit că *atacurile* nu vor putea face nimic împotriva ei. S'o cunoaștem bine, ca s'o apărăm bine. S'o iubim pentru a primi, dacă e de lipsă, să *suferim* pentru ea. Așa cum zicea cineva: „Biserica, nu voi îngădui niciodată să fie insultată; ea este *mama mea*”.

trad. V. Deidifeanu

Creștinilor nu vă bateți joc de Dumnezeu, căci vă va merge rău. Dumnezeu în a nu bate cu băta ci cu soarele, ploile, vânturile, grindina, mustele bolile, rășboaiete și mori cu foșă truda ta din lipsa de hrană și sănătate.

Darurile Spiritului Sfânt

A Treia Persoană Dumnezească, Spiritul Sfânt „carele a grăit prin proroci” este Dumnezeu adevărat, ca și Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul. „Treii sunt care mărfurisec în cer: Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt, și acestia trei — unul sunt”, (St. Ioan Ev.) — s. Treime

Dumnezeu Tatăl a creat lumea și o ține în ființă: Dumnezeu Fiul a răscumpărat și a mântuit lumea, — El este Isus Hristos Mântuitorul; Spiritul Sfânt, sfințește lumea, adică pe oameni, El este; Sfințitorul

Serbătoarea Lui sunt Rusalile, când s'a coborât în formă de limbă de foc peste s. Apostoli și ucenici, împlinind promisiunea Mântuitorului, că le va trimite alt Mângăitor care li va învăta toate și care va rămânea cu ei în veci. „De Ierusalim să nu vă depărtați, până nu vă veți îmbrăca cu putere de sus”. Aceasta putere s'a coborât peste ei în ziua de Rusalii.

Către Spiritul Sfânt înălțăm noi rugăciunea: „Împărate cereșc. Mângăitorule”. În ea se spune ce lucrare face în sufletul oamenilor Spiritul Sfânt: El ne

mângăie în necazuri, El e vistierul bunătăților, El ne curățește de toată spurcăciunea sufletelor, El ni le mântuiește. El plinește în noi toate cele bune. El a făcut din niște pescari neînvațați și fricoși vestiitorii taine'or lui Dumnezeu, eroi plini de curaj, până la moartea de martiri pentru noua religie creștină.

Spiritul Sfânt e luminătorul Bisericii. Lumați de El au propovăduit și au scris s. Apostoli adevărul fără greș, și tot prin El Biserica nu poate răfăci în propovăduirea Evangheliei El e sufletul și animatorul Bisericii și al creștinismului.

Prin ajutorul și puterea Lui se propagă credința, se păstrează bunele moravuri, se păzesc poruncile Domnului, se desăvârșesc sfinții și mucenicii.

El e flacăra care arde păcatul și ploaia care face să răsară și să crească faptele bune și virtuțile.

Lui să ne închinăm și Lui să ne rugăm totdeauna, împreună cu Tatăl și cu Fiul, dar mai ales la praznicul Lui: S. Rusalii.

I. Agârbiceanu

RUGA MEA

(Sonet)



Doamne, pentru toată sărăcia sfântă,
Pentru calea albă de singurătate,
Pentru istovirea cărnii sfâșiate,
Pentru cuiul care'n palme mi se'implântă

Pentru dorul tainic, care'n suflet cântă,
Pentru strălucirea lacrimii curate,
Oasele sărmene bine te cuvântă,
Pentru toate-acestea, Doamne, pentru toate.

Pentru că Tu, Doamne, ești nespus de mare,
Pentru că ești unul în desăvârșire,
Pentru că ești însu-Ți vatră de iubire,

Soare de dreptate, biândă desfătare,
Pentru că ești, Doamne, milă și îndurare,
Pentru toate-acestea Îți aduc mărire.

Sf. Francisc în rugăciune

ZORICA LAȚCU

LIMBA DRACULUI



Suntem mulți pe spatele pământului și vorbim multe limbi: română, franceză, germană și altele. Unii vorbesc și în limba dracului. Asta se învață ușor, fără carte, fără minte, numai cu prostia. Câți sudueți toți vorbesc în limba dracului.

Spune-mi frate, ce rău ți-a făcut Dumnezeu sau pentru care binefacere îl sudui? Nu pentru aceea e Dumnezeu în ceriu, ca tu aici pe pământ să ți bați joc de el. Oare nu e batjocură aceea, că ceri dela el pâinea de toate zilele, iar după ce ai apucat-o în gură îl sudui, pe când nici câinele nu latră pe stăpânul care-l dă pâinea? Ce ai zice tu dacă copilul tău după ce l-ai săturat, în loc de mulțumită ți-ar închina cu câteva sudalmi? Ai putea tu să suferi lucrul acesta? Știi bine, că „Dumnezeu nu bate cu băta”.

Azi dă peste tine un năcaz, mâine altul. Azi îți piere o oală, mâine îți pică boul din jug; moartea îți smulge din brațe copilul cel mai drag, ori se descarcă norii și-ți întorc pâinea în pământ. Te miri apoi și te întrebă singur: „Doamne, dar ce rău am făcut de mă bați așa tare.”

Ei frate! Nu pentru aceea ți-a dat Dumnezeu cap ca să ai unde pune pălăria, că în sfârșit pălăria poate sta și într'un par. Tu care ești om cu minte în cap deschide-ți gura cu socoteala și la limbă fă-i rânduială. E și rușine pe un om mare, când nu știe stăpâni o limbă mică.

Desvâța-te de obiceiul păcătos de a înjura, de a sudui. Fă-te creștin adevărat, după rânduiala lui Hristos. Nu-ți încresta la răvaș astfel de fapte, că pe urmă o să ieși rău la cale cu socoata.

L. POP

Hârtie! hârtie! câte fărâdelegi se săvârșesc în numele tău! Totul prin hârtie! este lozincă birocrației moderne. Fiecare umblă să se descarce printr'o hârtie, un ordin sau o scrisoare. Al „docu-

Ține la distanță

Toate lucrurile țin-le la oarecare distanță, numai sufletul apropiie-l cât mai mult de Dumnezeu.

Dacă torni apă peste foc, nu vei mai avea nici apă, nici foc.

Dacă dorești averea altuia, vei urî pe a ta și pe amândouă le vei pierde.

Dacă te apropii tot așa de mult de servitoare cât de soție, nu vei avea nici servitoare nici soție.

Dacă bei adesea în sănătatea altuia, vei pierde-o și pe a ta.

Dacă numeri mereu banii altuia, tot mai puțini vei avea tu.

Dacă numeri mereu păcatele altora, ale tale se vor înmulți.

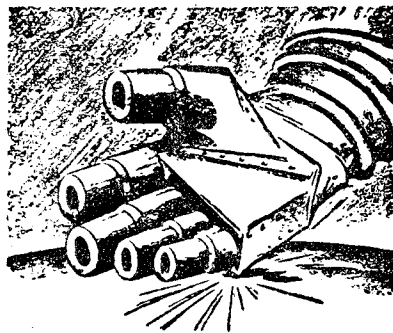
Dacă gonești și ajungi vulpea vei întoarce cocosul însă dacă gonești și ajungi ursul, nu ești sigur că te vei întoarce și tu.

Grâu nu sânge

Sfânta Scriptură spune: *Glasul sângelui fratelui tău strigă către mine din pământ. Acum tu ești blestemat pe pământul care și-a deschis gura sa, ca să primească sângele fratelui tău din mâna ta. Când vei lucra pământul, acesta nu-și va mai da roadele sale ție; iar tu vei fi pe pământ sbuciumat și fugăr—a zis Domnul către Cain, care a ucis pe fratele său (Fac. 4, 10-2).*

Au trecut doi ani de când s'a terminat războiul și se tot moștește pacea. Cine și ar fi putut închipui că Pacea pentru care suspină toată lumea să se facă așa greu. Ba mai mult. Din când în când se aud prevestiri de noi furtuni de război. Când vor înțelege oamenii că pe pământ ei trebuie să samene numai rodul binecuvântat al grâului de care să ne bucurăm și nu blestemul sângelui de frate care ne aduce perirea tuturor.

I. B.



Așa întind mâna de pace unele popoare.

mente”, ai scăpat, n'ai „Hartii”, ești pierdut, ori câtă dreptate ai avea! Toți caută a avea la mână o hârtie. Este slăbiciunea și tăria noastră: „O HÂRTIE”.

M. Florian

Franța și drepturile omului

Fragmente din discursul D-lui Edouard Herriot, Membru al Academiei Franceze Fost președinte de consiliu

Atitudinea Franței, sau cel puțin aceea a francezilor democrați vor să lucreze pentru a salva ordinea în libertate. Credem că pacea nu va fi stabilită decât în ziua când ea va fi însoțită de reîntoarcerea libertății.

În așteptare, ceace noi francezii democrații nu vrem să sacrificăm, libertatea persoanei umane, pentru care Franța a luptat todeauna și pe care o cerem pentru celelalte națiuni ca și pentru noi înșine. Nu vrem ca individul să fie sacrificat masei. Dacă nu putem obține încă deplina libertate a schimburilor, vrem libertatea credinței, dreptul de a fi sau a nu fi religios, libera alegere a religiei și libera ei practică. Libertatea opiniei politice, libertatea de a scrie, libertatea cuvântului, libertatea de întrunire. Aceasta este ceace cred că Regele Angliei traduce prin cuvintele „sufletul civilizației”. Acestui ideal noi francezii îi rămânem credincioși. Ideal care prelungeste pe acela al civilizațiilor clasice, acela al civilizațiunii creștine. Ideal pentru care forța și cantitatea nu sunt totul. Ideal care a grupat adeseori în jurul nostru micile națiuni și care trebuie să le mai grupeze încă. Ideal care se definește și se rezumă în această formulă: reîntoarcerea dreptului uman.

Ztarele din C'uj scriu: „În toate Duminicile muncitorii fabricelor clujene iau drumul satelor cu echipe de ferari, tâmplari, curelari, cizmari, etc. pentru a repara uneltele de lucru ale țăranilor, contribuind astfel la ridicarea satelor și mărirea producției”.

Ne pare bine că se face ajutor frățesc între țăranii și muncitorii de a orase, dar dacă cineva vrea să jertfească o zi de lucru în ajutorul deaproapeului său, atunci să-și jertfească din zilele sale nu din ale Domnului. În forma aceasta truda omului nu sporește ci scade producția. Scriptura spune că „de Dumnezeu nu ți poți bate joc”. Dacă tu Duminică ți-ai reparat uneltele de plug, ori ai arat, de ce nu înțelegi baremi când vezi că după truda ta și din ziua Domnului, pământul nu-ți aduce nici atât cât aducea părinților și strămoșilor tăi cari respectau ziua Domnului.

APOSTOLUL

Evanghelia este o forță care dăramă și zidește. Așa trebuie să fie și un Apostol: dăramător și zidar. (Ier. 1, 10). Trebuie să dăramă toți idolii acestei lumi și să zidească pe niatra din Capul unghiului, pe Hristos, fiind sigur și plin de nădejde că Isus va domni peste toți vrăjmașii săi.

I. B.

Minuni din vremea noastră

Un preot stigmatizat.

Pușini cunosc cazul Părintelui Pio de Pietrelcine, preot capucin italian, care din 1918 poartă în trupul său ranele Domnului.

Măinile și picioarele îi sunt străpunse, deasemenea și inima; iar fața sa palidă dovedește taina vieții sale pe care și-a făcut o părtașă la patima durercasă a lui Ișus, care se incidește în el.

Prin aceste răni s'au săvârșit o mulțime de convertiri și vindecări.

Deasemenea are darul de a fi în mai multe locuri dintr'odată. Astfel a fost văzut de mai multe ori la Roma și chiar în America în același timp când se afla și în mănăstirea în care este și azi.

Părintele duce o viață simplă, nu mănâncă decât la amezzi, o supă de legume și o bucată de pâine. Puterea sa pare a proveni din Sf. Cuminecătură.

Stigmatizatul a fost consultat de mulți medici vestiti și chiar necredincioși. Mulți dintre aceștia s'au convertit.

Ei au declarat că știința lor constată un lucru minunat pe care nu-l pot explica.

Thereza Neumann trăiește.

Am făcut cunoscut cititorilor noștri, încă din 1941, cazul binecuvântatei fecioare din Konnersreuth (Germania), care din anul 1927 trăiește absolut fără nici un fel de hrană ci numai cu Sf. Cuminecătură.

Pe lângă aceasta ea mai poartă în trupul său rănile Mântuitorului. Astfel în fiecare Vineri, Thereza Neumann cade în extaz: ea vede și aude desfășurarea patimilor Domnului.

În acest timp în palmele și picioarele sale se deschid ranele cuielor. Pe frunte se ivesc înțepăturile făcute de cununa de spini, iar în dreptul inimii se deschide o tăietură largă.

Sângele curge din belșug prin deschizătura rănilor în timp ce stigmatizata plânge cu lacrimi de sânge.

Cazul Therezei Neumann a provocat în Germania mare neliniște pentru huliții Sf. Biserici, deaceia au căutat un mijloc de a o înlătura.

În anul 1939 fiind întrebată de situația Germaniei, Thereza a răspuns:

— Hitler este fumul iadului și că nu va muri până când trei

sferturi din Germania va fi la pământ

De atunci naziștii au interzis

Ziarul catolic „La Croix” anunță că dela eliberarea satului, o mare mulțime de oameni au vizitat pe



să se mai vorbească despre ea și au răspândit zvonul că a murit.

Atunci am anunțat și noi moartea sa.

Prin înaintarea trupelor aliate în Germania, Americanii au ocupat satul din munții Bavariei în care trăiește stigmatizata și au aflat-o în viață.

Thereza, din re care 12.000 americani, mai ales militari.

Războiul nu i-a făcut nici un rău. Stigmatetele sale zpar ca și înainte, cu regularitate, ea continuând să se hrănească numai cu Sf. Cuminecătură.

I. DUCA

Când avem de toate ?

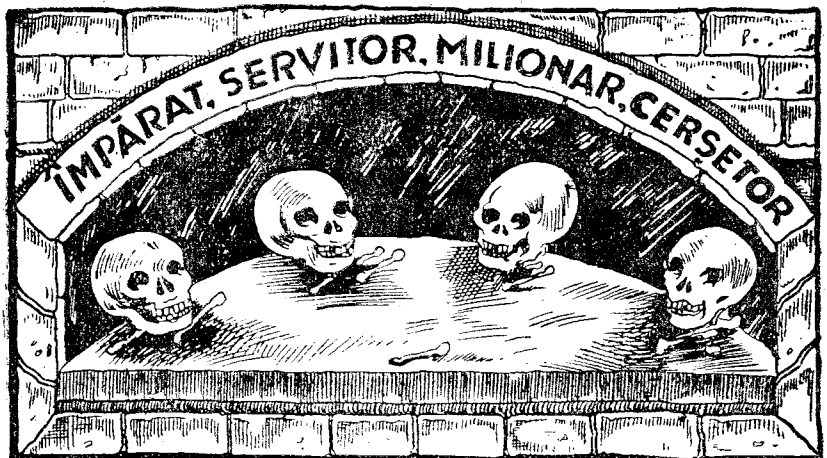
O mamă a murit. Copilul ei de doi ani, îngrijit și desmierdat, așa cum numai adevărata mamă știe s'o facă, rămas acum orfan, deși primea tot felul de jucării și era purtat incoace și încolo să uite pe mama sa, totuși se văzu mereu trist și între cele mai calde desmierdări striga când și când: „unde-i mama?”

Avea de toate, dar îi lipsea mama. Fără mamă nu avea bu-

curie adevărată de nimic.

Așa e ori ce om. Poate avea toate, dar dacă n'are pe Dumnezeu, bucurie deplină nu poate avea în nimic. Veșnic are în suflet un gol. Cine are însă pe Dumnezeu are totul deplin. „În El voi aveți totul deplin” (Col. 2, 10), Sf. Francisc de Assisi spunea: „Dumnezeul meu și totul meu”.

I. B.



Așa arată ultima fotografie pământească a oricărui muritor.

Vrea să se căsătorească

Se prezintă la redacție un om cu înfățișarea și graiul plăcut.

— Ce doriți D-voastră, întrebă redactorul.

— Aș dori căsătorie cu fiică de preot pentru a întemeia un cămin liniștit.

— Dar ce ne privește aceasta?

— Mă privește pe mine iar pe D-voastră vă rog să publicați aceasta la gazetă.

— Noi nu facem anunțuri de publicitate și cu atât mai puțin pentru căsătorie. Oamenii sunt destul de nefericiți cu deșertăciunile lumesti, nu vrem să-i mai amăgim și noi cu reclame, încă de căsătorie. Noi recomandăm lumii ceriul unde suntem siguri că va ajunge deplin fericit ori cine urmează statul nostru, dar la o căsătorie n'avem curajul a propune aceasta ca ceva sigur.

— Eu în „Viața Creștină” am citit minunatele învățături ale Păr. I. Agârbiceanu despre „Familia Creștină”, cari văd că acum le-ai scos și în carte separată, și aici am aflat eu că poate fi fericită o familie cu credință în Dumnezeu. Sunt funcționar tehnic CFR de 38 ani, crescut lângă strana Bisericii gr. catolice și mă gândesc acum la căsătorie, dar numai într-o familie preotească aș fi dispus, căci acolo sperez a afla o persoană așa cum cred eu. Pentru alte condiții și calități sunt cu foarte modeste preferenții.

— Ne pare rău, frate, dar cu acest anunț nu vă putem servi.

— Și mie îmi pare rău. Totuși, pentru Viața Creștină, fiindcă este o foaie așa bună cum nu se mai poate vedea, fac un abonament de sprijin pe adresa mea.

Și a plecat omul, supărat. Pe rof făcă ne-a muștrat conștiința că am refuzat cererea unui om.

Acum pentru a ne usura această povară de pe suflet am publicat în loc de un scurt anunț toată convorbirea avută, numai să știm că suntem iertați și de Dumnezeu și de omul pe care l-am supărat, dar ne rezervăm libertatea de a nu fi promisiș nimănui, niciodată și în nimic fericirea deplină pe lumea aceasta, precum nici în cazul de față.

I. B.

Celor nămsurași și văduvelor le spun că este bine pentru ei să rămână așa, dar dacă nu se pot înfrâna, să se căsătorească (I Cor. 7, 8-9).

Foarte important de știut pentru cititorii acestei gazete

De când am început lucrarea la foaia și Editura „Viața Creștină” din 1935, am avut multe piedeci și greutăți, de cele mai multe ori chiar dela acei cari au avut datoria de a fi alături de noi. Acestea nu le pomenim acum ci lăsam pentru altă dată, deși acestea sunt rădăcina nenorocirilor noastre de azi. Vom expune puțin din situația grea de acum, deși trebuie să recunoaștem că în raport cu trecutul avem o poziție mult mai bună.

Azi aproape toată presa suferă, dar noi și de data aceasta am fost mai nemilos loviți de soartă. Toți cei cari ne au vizitat la Cluj sau ne cunosc, știu bine cum ardem de setea de a tipări și răspândi învățătura bună, și mai mult decât pe cititori ne doare ne noi inima când nu ne putem îndeplini această obligație luată față de Dumnezeu și față de oameni.

Totuși, din această pricină, suntem siguri de mădușirea sufletelor noastre, după cum tot siguri suntem de răspunderea grea ce o au toți preoții sau mireni, credincioși sau necredincioși cari direct sau indirect ne împiedică dela această sfântă slujbă a lui Dumnezeu.

Celor cari ni se opun deschis le putem spune că dacă nu se îndreaptă, osânda lor se pecețuiește.

Frații noștri cititori cari au achitat totdeauna înainte abonamentul, ar fi îndreptățita reclama să le dăm gazeta în valoarea banilor de atunci pe tot timpul cât au plătit abonamentul. Acestora însă le datorăm o explicație cum am ajuns a cere și o dife-

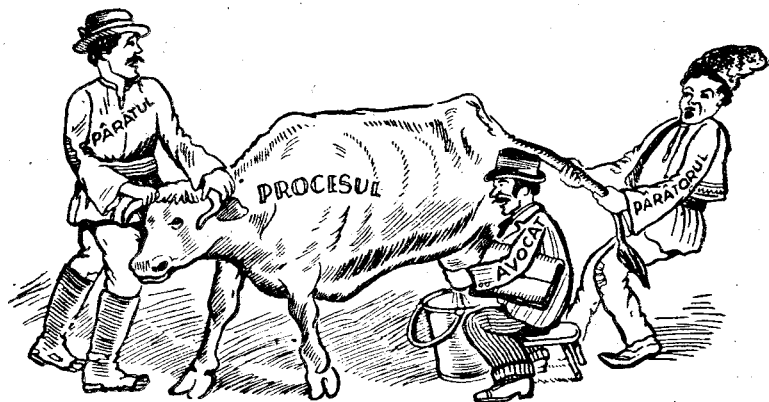
rență sau mai bine zis un nou abonament, întrucât cel vechi poate fi socotit anulat, nu însă din partea noastră ci a altora.

Banii primiți dela cititori, leu cu leu i-am depus la Cec, până se aduna o sumă mai mărișoară, pe care din când în când o trimiteam sau direct la Oficiul Hârtiei din București, sau la fabrică, întrucât hârtia nu se primește decât cu bani plătiți înainte. Noi știam că Direcțiunea Presei din Ministerul Informațiilor ne-a aprobat o modestă cotă de hârtie și pentru a ne asigura primirea ei, trimiteam regulat banii pentru aceasta. Din cota aprobată însă, deși plătiți înainte, noi n'am primit în trecut, nici a zecea parte, iar ce am primit a fost neregulat și cu întârziere din cauza multor formalități. Așa stând lucrurile, azi noi am ajuns a fi și fără hârtie și fără bani.

Deși avem din trecut disponibil la Oficiul Hârtiei și la fabrică câteva zeci de milioane Lei, pe aceeași nu primim azi nici hârtie la 2-3 numere de ziar. Și azi ni se comunică dela București că ne stă la dispoziție suma de un milion și trei sute mii lei depuși în Primăvara anului trecut (1946), sumă pe care atunci puteam primi hârtie pentru 10 numere de gazetă, iar azi nici de zece ori pe atâția bani nu ne ajung la un singur număr de gazetă.

Deasemenea, toate sumele încasate pentru abonament pe 1947 în valoare de 20.000.000 Lei au fost trimise la începutul lunii Ianuarie la Of. Hârtiei București în contul cotelor restante și scadente (întru cât noi între timp

urmare în pagina 8-a



IATĂ CINE CĂȘTIGĂ SIGUR DIN ORICE PROCES ȘI CU CE ESTE SIGUR CĂ SE ALEGE ORICE PĂRĂT SAU PĂRĂTOR,

Fă ce ar face Isus

Un renumit rege a fost întrebat odată cum de a ajuns el atât de înțelept, cu purtări așa frumoase și cu isbândă bună în toate lucrurile sale. Regele a răspuns că are un obicei bun pe care-l respectă cu sfincienie.

— Și ce obicei respectați Majestate?

— Port totdeauna la piept fotografia tatălui meu, care a fost un om ales cum rar se poate vedea pe fața pământului.

— Și cum Vă ajută aceasta?

— De câte ori mă aflu în fața unei hotărâri însemnate mă uit la icoana tatălui meu, și-mi închipui că e viu și-l întreb ce să fac. Atunci eu nu mai vreau să gândesc, să vorbesc sau să fac ceva ce știu că n'ar fi pe placul lui.

* *

Ce belșug de roade s'ar vedea între noi creștinii, dacă am avea veșnic în față icoana lui Isus, după cum ne îndeamnă Apostolul Pavel: „Să ne uităm țintă la Capetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus (Evrei 12, 2) și l-am întreba mereu care este voia Lui, sau ce ar face El în locul nostru.

I. B.

D-I ANTON CRIȘAN, fostul nostru secretar de redacție, redactor principal, corector, ba chiar și la serviciul administrației acestei gazete, ne-a părăsit, pregătindu-se pentru a pleca încurcând la Universitatea de ziaristică din Milano (Italia). Ne rămâne însă și pe mai departe, de ori unde se va afla, cum se vede și în acest număr, un bun colaborator. Va fi greu de aflat persoana destoinică să-l înlocuiască. Cu toate acestea, cititorii noștri să fie siguri că „Vieța Creștină” va avea ca întotdeauna, un cuprins și o prezentare superioară celor mai multe publicații de genul acesteia.

„Elemente de Politică Creștină” se întitulează noua operă a Părintelui Ion Miclea. Autorul „Evanghelii-lor din Evanghelie”, a „Ecouri-lor din veșnicie” etc., ne aduce în noua sa operă gânduri vii și adânci. Pe drumul lui Jacques Maritain, filosof de largi orizonturi ce a reînviat filosofia Sf. Toma din Aquino, pâr. I. Miclea pledează pentru o corelație legătură, înțepătrundere) între politică și morală. Numai în cadrele morale, politica poartă pecetea sârătății, după cumcea în afară de morală sau contra ei, își dărâmă propriul edificiu după ce mai întâi a distrus puterea de trăire a binelui, frumosului și adevărului în sânul societății ce i-a urmat chemarea. Printr'o politică anticreștină o societate își prohodeste puterea de trăire. Societatea nu poate fi mântuită decât printr'o politică creștină.

Creștinul cu două fețe

Mulți creștini cântă și se roagă cu evlavie, mai ales în Biserica; iar apoi aceiași creștini, cu aceeași gură cu care s'au rugat ori poate s'au și cuminecat, suduie, mințesc, clevetesc și se ceartă. Ba își mai afumă pieptul cu tutun ori își ameteșc capul cu beaură, patimi de cari un creștin trebuie să se desrobească, întrucât sunt de potolit suferințe și lipsuri cu ceace se risipește pe acestea deșertăciuni.

Publicația aceasta care apare azi așa greu, ar putea apărea zilnic în format mare și cu pagini multe, dacă s'ar jertfi de către creștinii noștri barem o parte din ce aruncă în fum, fără să mai pomenim și de altceva. Cine nu vrea să înțeleagă acest lucru, va răspunde odată greu înaintea înfricoșatei judecări a lui Dumnezeu.

Creștinilor cu 2 fețe, treziți-vă căci suntem de batjocura păgânilor și din această cauză nu sporește creștinătatea iar pe un



astfel de creștin cu două fețe numai osânda veșnică îl așteaptă, căci „nu poți sluji lui Dumnezeu și Mamona” (Mat. 6, 24).

Un „câștig” cu pierdere și o „pierdere” cu câștig

Isus a zis: „celce va voi să-și scape viața, o va pierde, dar cel ce-și va pierde viața pentru mine și pentru evanghelie, o va câștiga” (Mat. 19, 39).

În celea trupești, pentruca un om să ajungă bogat, trebuie să agonisească mereu și să strângă averi și bani. Trebuie să adune fără să risipească și să câștige fără să piardă. Trebuie să ia mereu dela toți, fără ca să dea nimănui nimic.

În cele sufletești este întors. Ca să câștigi averi în cer, „unde furii nu le sapă și rugina nu le mănecă” trebuie să „risipeș-

ti” și să „pierzi” totul în lumea aceasta.

Trebuie să-ți pierzi odihna ta, liniștea ta, bucuria ta. Trebuie să-ți pierzi chiar și viața din lumea aceasta în vestirea evangheliei și îndemnând la fapte bune. Tocmai în această pierdere stă câștigul. Numai pierzând aici totul câștigi acolo to ul.

Aceasta-i socoteala bunului creștin: Pierd aici, câștig acolo. Câștigând aici pierd acolo.

(Extras din broșura fr. Gri gore Peteanu despre „Adevărarea credinței” scrisă în spirit paulin, gata pentru a fi tipărită).

Asociația Generală a Românilor Uniți — A.G.R.U. — de pe lângă parohia Sf. Ioan Damaschin din București organizează în sala mare a Ateneului Român un ciclu de conferințe, sub formă de anchetă, asupra problemei:

Mai e posibilă credința în Isus Hristos?

La această problemă va răspunda ȘTIINȚA, ARTA, FILOSOFIA, și TEOLOGIA prin următoarele personalități ale culturii românești:

Di. prof. univ. Ioan Zamfirescu
 „ „ „ Dr. Gr. T. Popa
 „ „ „ Dimitrie Pompeiu
 Maestrul Tudor Argezi
 Di. prof. univ. I. D. Ștefănescu
 „ „ „ G-ral Dr. C. Mihăilescu
 „ „ „ Petre Ghiață
 „ „ „ Dr. Liviu Câmpeanu
 „ „ „ Vasile Băncilă

Episcop Dr. Ioan Suciu
 Conferințele vor fi urmate de un bogat program artistic.

Primele conferințe au avut loc și au fost ținute în fața unui select și numeros public.

Excel. Sa Nunțiul Apostolic din București, Gerald Patriciu O'Hara, despre care am scris încă acum un an când a fost numit de Sf. Părinte Papa ca reprezentant pentru România, ca în alte centre mari bisericesti a făcut o vizită neoficială și Ex. Sale Ep. Dr. Iuliu Hoșu. Cu toate acestea a fost întâmpinat și încunjurat cu mult drag de elita clerului și credincioșilor Bisericii catolice și ortodoxe din loc.

În ziua întâi și a 2-a de Rusali, frații din Ordul Sf. Pocăinți vor avea adunare la Cluj, ca anul trecut, unde se vor primi membrii noi și vor face profesiunea pe viață cei cari au trecut anul de noviciat și s'au dovedit vrednici. Sunt invitați cari pot veni și cei din satele vecine Clujului.

DIN NICI O FAMILIE CREȘTINĂ SĂ NU LIPSEASCĂ FOAIA ȘI CALENDARUL „VIEȚA CREȘTINĂ”.

FILIPICĂ

IN OLIMPUL CULTURII

de ANTON CRIȘAN

Pentru a ne apropia de înălțimele amănitoare ale culturii de azi, vom porni dela un exemplu, luat din istoria aceluia oraș din care au pornit acum 2000 de ani pajurile de aur să cucerească toată lumea cunoscută.

Carneade a ținut încordată atenția cetățenilor din Roma timp de mai bine de o săptămână, cu o lungă și lată cuvântare asupra virtuții. Romanii auziră din gura lui toate argumentele posibile și imposibile, și pro și contra, redactate cu o măiestrie rară. Însă la urmă nimeni nu mai știa să aleagă adevărul de eroare. Înțeleptul bătrân Catone propuse atunci singura soluție salvatoare: alungarea lui Carneade din Roma.

Societatea zilelor noastre posedă multe copii ale vestitului Carneade de odinioară. Ca și pe maestrul avocat al antichității, societatea urcă aceste copii pe catedre universitare, le pune sub nas un pahar de apă și apoi ... ascultă, ascultă cu evanghelică toleranță.

Savanți de bălcu, echipați în iarmăroace străine, unde neamul înghite bastoane și scupă bani, unde francezul scoate pânglici și terorii pe nas, din burta, din călcăie, seseșc, gâfâind de nădușala drumului, batalioanele noastre de dascăli.

Cortina se ridică. Priviți Apare savantul călare pe microscopul său. A căutat pe Dumnezeu prin sticlele etichetate, prin toate celulele, prin cadavre, dar microscopul a refuzat să i-L arate. Nu-i și pace bună.

...Și strănepoții maimuțelor pun eticheta precis: omenirea e o prăsilă de gorile (rătăcite în laborator). Așa au ajuns multe catedre de răs și plâns în ochii lumii.

— Dar trebuie să hrănim cu ceva fantezia celor ce ne privesc de jos, se rosteste indulgentă maimuța savantă. Trebuie să cioplăm un nou Dumnezeu, mai după firea și asemănarea noastră, o nouă religie, mai omenească, mai fără taine, ca s'o putem examina la microscop.

Și dau problema pe mâna filosofilor. (Ori cum ei mănuiesc mai bine sofismul). Au în spate pe retorii Romei și pe sofistii Atenei, și-i ajută dindărăt un secol plin de fală raționalistă. Dialectica lor scapără scânteii. Călcând cu labele în stratele de milenii înflorite, seamănă în ogorul sufletului pleavă de teorii, uscături ale spiritului, pe

care ei, uscături ale societății, le aruncă cu lopata în popor.

Aici, dragă cititorule, dacă nu numai mintea, ci și inima ta e la locul ei, te întreb ce părere ai despre filosofia acestor calfe ce se ocupă cu zoologia? Lamennais, marele apostol al democrației, a spus că „în numele rațiunii infailibile creștinii au fost aruncați fiarelor sălbatice, după cum în numele poporului răsculat, lumea a inventat ghilotina.” Așa cugetă toți cei cu creierul în bună rânduială.

După ce știința și filosofia s'au făcut de răs cu teoria lui Darwin, care a ieșit pe dos, liliputanii rățăciți pe Olimpul culturii noastre ne îmbie această punte de salvare: un nou Dumnezeu, care să încapă în cercul rațiunii, în celulele materiei noastre, sub oglinda microscopului nostru.

Elevii să nu mai fie ... plictisiți cu basmele religiei. Am intrat într'un secol mai avansat.

Dacă-i vorba să vorbim de voința poporului, atunci ce caută aceste cuvinte în vocabularul ... zeilor noștri? Țăranul nu strigă „jos Dumnezeu”, muncitorul nu strigă „jos religia”, pentru că nici țăranul nici muncitorul nu e ... profesor universitar. Ei vreau pe Dumnezeu așa cum e, întreg, neștirbit, așa cum L-au moștenit dela strămoși îngropați sub glie.

Până când, pe lângă diplome,

nu se va introduce o selecție prin virtute, Dumnezeu va fi departe de vorbele celor ce mănuiesc ideea „înalte”.

În fața acestei stări de fapt e legitimă revolta naturii noastre siluite. Se impune deci o înnoire, o primenire socială, începând de sus, dela cap.

Adevărul nu poate fi adevăr în afară de Dumnezeu, dreptatea nu poate fi dreptate în afară de religie. Trebuie să așezăm concluziilor noastre premise eterne, o bază religioasă, un tărâm de granit al unei legi veșnice.

Călătorule, ce vil dintr'o lume necunoscută și peregrinezi spre o necunoscută lume, să știi că rezolvarea vieții tale e dincolo de raza gândului omenesc. Inima ta, acordă prelung al veșniciei, se adapă dintr'un tropism supranatural și nu încapă în pledoariile lui Carneade, nici în cuvintele ... zeilor noștri.

Trebuie să devenim niște afluenți ai sfințeniei, trebuie să ne evanghelizăm viața. Numai în acest chip tinerețea noastră își împlineste menirea.

Priviți pe toți paraziții lui Voltaire ce umplu istoria gândirii omenesti ce blânzi devin pe patul morții. Își simte viermele neputință. Cine știe? Poate mai speră în viața fără de sfârșit, unde nu este nici durere, nici întristare, ... nici polemică.

Fragmente din discursul Papei

adresat celor 2000 tineri francezi care au fost luna trecută în pelerinaj la Roma

„Este în joc tinerețea voastră. Vor s'o aibă toți. Dar dacă spiritul răului caută să vă intimideze sau să vă seducă pentru a vă cuceri, pentru a vă înrola în armata sa, în grupele sale de șoc, Biserica de asemenea vă cheamă la acțiune, și Noi înșine vă spunem tare, că și noi contăm pe voi. De aceea ne interesăm îndeaproape de tot ceea ce privește apărarea, ocrotirea voastră, progresul și activitatea voastră fizică, intelectuală, morală, supranaturală. Da, chiar și fizică, pentru că toate se țin de o tinerețe viguroasă și creștină, întărită prin exerciții fizice înțelese și practicate sănătos, cari aduc cu sine voioșie, răbdare, iar suflutele le pun în serviciul luptelor spiritului, a cauzelor sfinte, totdeauna gata, când se prezintă ocaziunea de a deruta pe un ad-

versar prea mult inclinat să mintească, să vorbească aiurea, să calomnieze, printr'un răspuns îndrăzneț, printr'o sinceră izbucnire în răs șgلوبiu.

În tot decursul istoriei sale Biserica s'a arătat atentă la viața intelectuală a tinerilor, nu numai pentru a salva dreapta credință, ci pentru a o promova în toate domeniile științei, atât profane cât și sfinte. Se spune că ideile cele mai înalte, ideile filosofice, conduc lumea. Unde o conduc? Fiice ale științei, dar reflexii ale Adevărului veșnic, raze ale luminii necreate, ele o conduc spre perfecțiune pentru binele și fericirea ei. Despărțite de focarul lor divin ele nu sunt altceva decât întunec : nenorocire pentru lume din ziua când înșelată, numește lumina întunec și întunerecul lumină. (Is. 5, 20).

(Din „La Croix“ P.P.)

pentru tineret

TINERI, *Cristos are un plan pentru fiecare din voi*

de FRANCOIS MAURIAC

Să vă gândiți, tineri, la Hristos ca la o persoană vie, care trăiește și azi în lume și care v'ales pe voi dintre milioane de tineri; simplul fapt că-l cunoașteți, e dovada că sunteți „aleși”.

Să vă gândiți la Hristos ca la singurul prieten, care, cu privirea sa vă scrutează toate tainele vieții, cunoaște chiar și acel colțisor al sufletului vostru în care nu poate pătrunde nimeni și pe care, poate, voi înșivă nu-l cunoașteți.

Ori cine ați fi. El are un plan pentru voi. El știe că în fiecare din voi se ascunde un germe de sfânt și, dacă n'ați opune rezistență iubirii, el ar crea, cu ceace e mai bun și cu ceace e mai rău în voi, un erou, un sfânt.

Dar iubirea lui e de așa natură încât un singur gând, o singură privire, o singură dorință o poate trăda. El nu vă cere numai o ținută externă, formalități și rituri ci și o inimă curată.

El vă cere totul; dar va primi atât cât îi veți da.

El vrea ca prietenia lui să vă determine ținuta chiar în cele mai mici împrejurări ale vieții. Fără de el nu veți putea rezolva nicio chestiune, ori cât ar fi ea de neînsemnată. Dealtfel pentru un creștin nimic nu e neînsemnat; totul poate fi orientat spre eternitate.

Hristos vă oferă o cunoștință clară despre ființa voastră: convingerea că aveți un suflet nemuritor, iar alături de voi alte suflete pe care le puteți influența în bine sau în rău, așa fel că micșorându-se harul în voi, se va micșora în toți aceia care se razimă pe voi.

Să nu socotiți că Hristos vă condamnă la somn. El vrea să facă din voi sentinele între tinerii de vârsta voastră.

Păcatul aduce plictiseala, „mecanizează viața”. Prietenia lui Isus nimicește vraia păcatului. Căci ceea ce ne plictisește mai mult în viciu, e tocmai monotonia sa.

Depinde de voi, prieteni tineri ai lui Hristos, ca tinerețea voastră să dureze în veci. Depinde de voi, să nu vă lăsați să deveniți într-o zi niște moșnegi, care nu-i pot oferi lui Hristos decât o inimă pe care lumea nu o mai vrea, rămășițele unei bestii.

Conștiință și trăire creștină

E vorba de unii din acei creștini cari nu numai că acceptă fără rezerve doctrina Bisericii, dar uzează în viața zilnică de toate acele practici menite să ducă la perfecționare spirituală, însă care priviți mai atent nu fac decât să-ți creeze desamăgiri.

Desamăgiri, fiindcă observându-i prin prisma inflexibilității a realității trăirii creștine, îți dai seama că acești sârmani au doar iluzia că trăiesc integral credința lor. Și zic sârmani, fiindcă între ei sunt mulți oameni sinceri, lipsiți de fățarnicie și artificii mesteșugite.

Este acea întreagă mulțime care nu înțelege că împărțășania deasă rugăciunile rostite cu orice ocazie, lectura religioasă, reclamă o transformare integrală a vieții, a comportamentului, până la cel din urmă gest.

Sunt aceia care nu simt că practicarea credinței nu poate coexista cu o fire mândră și plină de vanitate, plină de răutate și spirit de revanșă.

Sunt aceia care nu-și dau seama că o trăire religioasă îți impune o revizuire a prietenilor, a preocupărilor mai mult sau mai puțin serioase, a ținutei în orice împrejurare.

...Și totuși aceștia poate sunt sinceri cu ei înșiși. Sinceri, dar inconștienți. Nu-și dau seama că nu e suficient să vezi numai legea morală și să ai impresia că o respecti. Ei neglijează glasul acela intim sădit în fiecare din

noi, care-ți urmărește pas de pas orice acțiune și-ți sesizează devierile. Este conștiința care nu doarme, mereu de veghe spre a înregistra cu sensibilitatea ei toate oscilațiile noastre, în jurul pilonilor pe care îi constituie marile adevăruri de doctrină și trăire în spiritul credinței.

Și mulți o neglijează voit inconștient pentru că repetând mereu această practică să o facă să-și piardă facultatea ei de-a se manifesta ca un judecător imediat a oricărei acțiuni, totul reducându-se la răbufniri sporadice care nu mai pot determina însă închegarea unui tipar de viață.

Așa se explică că putem vedea atâtea parodii de trăire creștină, cu coexistența hibridă a elementelor mistic-religioase și a celor moderne, într-o îmbinare care traduce absența unui real punct de sprijin, absența busolei care trebuie să indice drumul negrelnic spre adevărul care este unul singur.

Deci, întoarcere în noi înșine, întoarcere lângă conștiința noastră care trebuie să fie prezentă în toată niziuirea spre Dumnezeu.

Cunoscând învățătura și cultivând glasul tainic al sufletului nostru, vom avea toată certitudinea că vom trăi integral creștinește, fără reticențe și fără aparențe care pot să ne înșele pe noi și pe alții dar nu pe Cel de Sus.

CAIUS SUCIU

INTOARCE DESAGII

Pe cărarea vieții, omul, mai ales femeile, se uită, cercetează și discută mereu păcatele altora pe cari vesnic le au în față în desaga dinainte, pe când ale sale și le aruncă în desaga dinapoi și nu le vede niciodată.

Acestea însă ni le văd și discută alții. De multe ori încă ne supărăm, dacă un binevoitor, privind în desaga dindărăt ne arată cine suntem. Omule, ține scăderile tale înainte și văzându-le te îndreaptă, iar ale altora le aruncă în desaga dinapoi, căci vei fi judecat numai după ce ai în desaga faptelor tale, și la povara acestora nu mai adăo-

ga și păcatele altora, ci întoarce-ți desagii.



Zis-a Domnul: „Nu judecați ca să nu fiți judecați, căoi ou ce judecați veți judeca veți fi și voi judecați și ou ce măsură veți măsura vi se va măsura vouă”. (Matei 7, 1).

Foarte important de știut pentru cititorii acestei gazete

urmare din pagina 4-a

am și împrumutat hârtie și trebuia restituită). Dacă primeam atunci hârtia cu banii ce-i mai aveam și, la fabrică, ne asiguram apariția gazetei un jumătate de an.

Azi însă cu cele circa 30 de milioane Lei câți avem depuși mai demult, fabrica ne avizează că nu ne ajung nici pentru cota de hârtie necesară pe o lună ci să mai trimitem barem încă pe atâtia ca să ajungă să ne poată trimite cele 600 kg. cât avem aprobat la o lună, și de acum ni se promite a primi cota lunară întreagă și regulat.

Nenorocirea însă acum este că această hârtie la noile prețuri ne costă peste 50 milioane lunar. Nu mai pomenim și tiparul, clișee sau cerneală. Destul să pomenim poșta care ne ia de fiecare gazetă 1000 lei adică trebuie să plătim poștei înainte de fiecare mie de gazete câte un milion lei și cu toate acestea mulți poștași nu și fac datoria cinstit.

Toate cheltuielile și plățile ce se cer le vom face întrucât suntem siguri că și cititorii ne vor trimite bani pentru acestea. Dacă alte ziare care folosesc anual sute de vagoane de hârtie pot rezista scumpetei și greutateților, noi care nu folosim la gazeta aceasta nici un vagon de hârtie pe an, încă trebuie să ieșim cumva.

E adevărat că acest număr s'a scos mai mult prin bunăvoința unui țaran credincios care ne cunoaște bine situația și și-a vândut un jugăr de pământ de ne-a împrumutat bani ca barem de Rusalii să nu rămână credincioșii fără foaia „Viața Creștină”.

În acest număr punem mandate poștale la toți cititorii și sigur că așteptăm dela ei noi abonamente ridicate așa după cum sunt la toate gazetele.

Cei cari primesc exemplare de onoare, colaboratorii ori cari ne-au trimis deja abonamentul ridicat ori ajutoare, sunt rugați a preda acest mandat altor cunoscuți pentru a-și putea abona această gazetă.

Taxele poștale fiind mari, nu merită a trimite sume sub 200.000 Lei, căci până la o sută de mii Lei orice sumă mică trimiteți aveți numai spese poștale de 30.000 Lei, iar dela 100.000 Lei în sus numai cinci mii la fiecare sută de mii.

Deasemeni cine comandă cărți, să zicem de 60 000 Lei, are spese

cu trimiterea banilor și pachetului iar cătră 100.000 Lei așa că pentru cărți de 60.000 Lei cine le comandă va avea cheltueli până la 200 000 Lei. Con enzi de cărți în colete pe poșta deci nu se merită a face decât în valoare dela 500.000 Lei în sus.

Pentru pachetele cu ramburs se plătește 30 000 Lei mai mult. Deci să nu se mire cititorii cari ne comandă cărțile de 5 sau 10 mii Lei că acestea nu le putem trimite, întrucât ne costă mai mult poșta decât valoarea cărților.

Dacă cineva vrea cu orice preț să-i trimitem ceva, atunci pe lângă prețul cărților va mai socoti și cheltuelile noastre de poșta și pachetat și ne va trimite banii înainte.

Toți cititorii acestei gazete dintr'un sat ne pot trimite banii laolaltă pe un singur mandat, chiar dacă e de mai multe milioane Lei, iar pe cuponul mandatului scriu în față numele unui abonat, iar în dos, dacă nu încap numele și N-rul tuturor să scrie că e pentru mai mulți și urmează scrisoarea cu explicații.

În condiții mai ușoare credem că se pot trimite banii prin Cont Cec Nr. 40646 și sigur mai ușor e pentru cei din județ când au ocazie de a veni la Cluj, să se prezinte atunci și la Administrația gazetei sau trimit prin cine vine și au încredere.

Gazeta apare în format schimbat până la sosirea abonamentelor și apariția ei regulată. Fixăm acum noul abonament de 200.000 Lei anual și 100 000 pe 6 luni. Sperăm că nu vor mai fi urcări. În tot cazul gazeta aceasta precum și alte tipărături scoase de noi nu vor fi niciodată mai scumpe decât cele scoase de alții, ca de ex.: „Unirea Poporului” dela Blaj sau „Lumina Satelor” dela Sibiu.

În ce privește redactarea însă ne vom sili a o face ca cea mai bună publicație religioasă.

Noi cei dela „Viața Creștină” avem ocupația principală lucrul de tipar, și în orice înprejurări, mult puțin pe lângă gazetă vom mai tipări cărți și calendare, așa că cititorii noștri ne pot trimite cu toată încrederea orice sume cât de mari, căci înseamnă tot ce primim și nu vom lăsa pe nimeni păgubit cu nimic ci-i vom trimite din gazeta sau cărțile și calendarele noastre.

Cerem scuze că nu putem tipări toate articolele primite sau informațiile așteptate de unii, precum și că uneori reproducem din articole sau clișeele noastre dela calendarele vechi sau cel viitor. Sunt motive pentru acest lucru și unii înțeleg.

Cu acest număr s'a încheiat un an dela reparația gazetei. Restanțierii, mai ales aceia cari au primit 39 Numere dar n'au dat încă nici un ban ci numai promisiuni, îi rugăm să și achite datoria în valoarea banișor și abonamentul de acum. Pe viitor nu vom mai putea trimite pe datorie, căci din cauza celor cari nu plătesc nu putem scoate gazeta nici pentru cititorii mai cinstiti.

Dacă cineva are mare plăcere de foaia noastră dar cu nici o jertfă nu poate plăti nimic, este rugat să ne scrie pentru a o trimite gratuit ori cu preț redus, așa cum am făcut și în trecut, acoperind noi acestea cheltueli din abonamentele de sprijin și ajutoarele cari ni le fac câte unii credincioși mai înțelegători despre rostul presei bune.

Noi abia acum am terminat de tipărit adresele tuturor pe timp de cinci ani. Deci de acum ne gândim la treabă mai bună. Dacă totuși, cineva nu vrea să ne mai tină foaia și să o plătească, atunci este rugat ca acest număr, cu toate 12 paginile, să ni-l trimită înapoi, scriind pe ea Retur sau (înapoi) lăsându-și adresa lipită pe gazetă ca să știm pe cine să ștergem din registre.

Nu vrem ca nimeni să și bată joc de truda noastră și dacă ne-au păgubit cu mult în trecut, acum pretindem cel puțin restituirea acestui număr, care oricum ne costă prețul de 10 000 Lei scris pe ea, și dacă o primim îndărăt o vom da altui suflet însetat de adevăr, sau în cel mai rău caz o vindem ca hârtie de pachetat și tot câștigăm 3—4 mii de Lei și mai scoatem ceva din pagubă. Nouă personal nu ne face nimeni nici un rău căci tot atât suntem de bogăți sau săraci și cu abonamentele plătite sau neplătite, dar cine poate și nu plătește această gazetă pe care o citește, acela împiedecă în lume progresul Evangheliei și tot banul jertfit dela această gazetă se va usca pe sufletele acelor cari și acum ca și înainte de 1940 au comandat gazeta, au citit-o ani de zile fără să o plătească, deși au putut.

Dumnezeu să ne ajute la toți.

Administrația gazetei

Venirea lui Antihrist și sfârșitul lumii

de Sf. Efrem Sirul

Eu Efrem cel prea mic și plin de greșale, voiu grăi întru dureri și voiu spune întru suspinări pentru sfârșitul lumii acestea de acum, și pentru cel fără de rușine și cumplit bălaur (adică Antihrist) cel ce va să tulbure pe toate cele de sub ceriu, și să bage temere și împuținare și cumplită necredință în inimile oamenilor. O să facă arătări, semne și înfricoșări, încât de ar putea să amăgească și pre cei aleși.

Căci după slobozirea lui Dumnezeu, va lua stăpânire ca să înșele lumea, fiind că s'au înmulțit păgânătățile oamenilor. Pentru aceasta precuratul Stăpân, va slobozi a fi ispitită lumea cu duhul înșelăciunii, pentru păgânătatea lor. De vreme ce așa au voit oamenii a se depărta dela Dumnezeu și a iubi pe vicleanul. Mare nevoiță va fi fraților în vremile acelea, mai ales celor credincioși când se vor săvârși semne și minuni de însuși balaurul cel cu multe stăpâniri; când se va arăta ca un Dumnezeu.

Atunci se vor vedea toate fețele lacrimând și cu durere întrebând: *Nu cumva se află vre-un graiu a lui Dumnezeu pe pământ? Și nu se va auzi de nicăire! Cine oare va suferi zilele acelea? Și cine va răbda necazul cel nesuferit? Se va vedea amestecarea noroadelor celor ce vor veni dela marginile pământului, pentru vederea tiranului. Muți închinându-se înaintea spurcatului, vor striga cu cutremur, încât și locul se va clăti de strigătele lor, zicând: *Tu ești mântuitorul nostru.* Luând atuncea obraznicul stăpânirea, va trimite pe draci în toate marginile pământului, ca să propovăduiască cu îndrăzneală, că s'a arătat cu slavă: veniți de-l vedeți pre el. Cine va avea suflet de diamant, ca să sufere vitejește toate srințelele acelea? Căci eu fraților, desăvârșit m'am înfricoșat numai dintru însuși pomenirea balaurului, cugetând întru sine-mi necazul cel ce va să fie oamenilor în vremile acelea, însă Sfinților mult tr'ai cumplit va fi celor ce vor putea a-i blui nălucirile lui. Vor fi mulți cei ce se vor afla atunci plăcuți lui Dumnezeu, cari vor putea a se mântui prin munți și dealuri și în locuri pustii, cu multe rugăcuni și cu plângere nesuferită. Că văzându-i Dumnezeu pre ei așa întru plângere nemângăiată și întru credință curată, se va milostivi spre dânșii ca un Părinte iubitor de fi, și-i va păzi pe ei unde se vor*

ascunde. Că prea pângăritul nu va înceta căutând pre Sfinți pe pământ și pe mare socotind că a împărăit de acum pe pământ. Și pre toți îi va supune, și va socoti ticălosul a sta împotriva în ceasul acela înfricoșat, când va veni Domnul din ceruri, neștiind ticălosul a sa neputință și mândrie pentru care a căzut.

Va turbura pământul, va înfricoșa pe toate cu înfricoșatele semne vrăjitoarești: și nu va fi în vremea aceea slăvire pre pământ, ci necaz mare, turburare și amestecare, moarte și foamete întru toate marginile; căci însuși Domnul a zis: *Că unele ca acestea nu s'au făcut de la începutul zidirii.*

Viteaz suflet va fi, carele va putea să-și fie viața atuncea în mijlocul smintelelor. De multe rugăcuni și lacrimi avem trebuință, o fraților ca să fie cineva din noi întemeiat întru ispite.

Luăți aminte frații mei! Covârșirea iare și meșteșugirea vicleniei ei, cum dela pânțele începe, căci după ce se va strămtora cineva, lipsindu-se de bucate, să fie silit a primi pecetea lui; nu cum s'ar întâmpla, peste toate mădularele trupului ci pe mâna dreaptă, așiderra și pe frunte păgânescul chip va fi pus, ca să nu mai aibă stăpânire omul a se pecești cu mâna dreaptă, cu semnul Sfintei Cruci, nici iarăși pe frunte nici de cum a se însemna cu Sf. nume al Domnului, nici cu prea slăvita și cinsita Cruce a lui Isus Hristos Mântuitorul nostru. Căci știe ticălosul că cu Crucea Domnului dacă se va pecești cineva, îl risipește toată puterea lui. Deci frații mei, înfricoșată nevoiță o să fie tuturor oamenilor celor iubitori de Hristos, și până la ceasul morții să nuse teamă nici să stea cu moleșire, când va începe a închipui balaurul pecetea sa în locul Crucii Mântuitorului nostru Isus Hristos să nu se mai pomenescă în vremea lui.

Eu prea micul, fraților, vă rog pe voi iubitori de Hristos să nu ne moleșim ci mai ales puternici să ne facem cu puterea Crucii. Netrecuta nevoiță lângă usă este, platoșa credinții să o luăm cu toții; să scoatem cu dragoste din Izvorul cel dumnezeesc, nădejdiile mântuirii sufletelor noastre...

Deci fiți gata ca niște credincioși robi, neprimind pe altul; că de vreme ce totul și pierzătorul și cel fără de omenie, mai întâi va să vie întru ale sale vremi, vrând

să fure și să junghie și să piarză turma cea aleasă a lui Hristos, adevăratul păstor; că va lua asupra chipul adevăratului păstor ca să înșele oile turmei lui Hristos.

Bălaurul se va naște dintr'o femeie spurcată, care va fi unealtă a lui, și cu acest fel de chip va veni prea pângăritul, ca un fur, ca să înșele pe toți; fiind smerit, liniștit, urând cele nedrepte, despre idoli întorcându-se, blagocestia mai mult cinstind, bun, iubitor de săraci, frumos, cu bună așezare, cinstind cu covârșire pe neamul iudeilor. Iară întru toate acestea, va face semne, arătări și înfricoșeri cu multă stăpânire, și se va meșteșugi cu vicleșug ca să placă tuturor, și să fie iubit degrabă de mulți, și daruri nu va lua, cu mânie nu va grăi, mândrit nu se va arăta, și cu chipul bune rândueli va amăgi lumea, până ce se va face împărat. Și după ce vor vedea multe noroade niște fapte bune, ca acestea și prteri, toți împreună cu o socoteală se vor face, și cu bucurie mare îl vor propovădui pe el împărat, zicând unii către alții: Au doară se mai află vre-un om ca acesta bun și drept? Și mai mult norodul iudeilor îl vor cinsti și se vor bucura de împărăția lui... Pentru aceea și ca unul ce va cinsti mai mult locul și biserica Iudaicească, va arăta tuturor că face purtare de grijă pentru dânșii. Și când va împărăti balaurul pe pământ, cu mare sârguință noroadele ajutoare i-se vor face.

Apoi se va întări îndată împărăția acestuia, și va bate cu mânie pre trei împărați mari. Iar după aceasta se va înălța inima lui, și va vărsa balaurul amărăciunea sa, turburând lumea, va clăti marginile va necăji toate, va pângări sufletele; nu ca un cucernic se va arăta, ci cu totul întru toate fără de omenie: iușos, mândios, cumplit, nestărnit, înfricoșat, slut, urăcios, greșos, sălbatic, pierzător și sârguindu-se a arunca în groapa păgânătății pe tot neamul omenesc, prin așa nebunie... Și stând mulțimea înaintea lui și alte noroade multe, lăudându-l pe el pentru năluciri vor striga cu glas mare, încât se va clăti locul în care noroadele vor sta înaintea lui, și va grăi cu îndrăzneală: Cunoașteți toate noroadele stăpânirea mea?

Și mulți vor crede întru el și-l vor slăvi ca pe un Dumnezeu tare... fără cei ce vor avea pe adevă-

ratul Dumnezeu, li se vor lumina ochii inimii lor și cu deamănuntul vor privi prin credință curată și vor cunoaște înșelăciunea lui.

Acestea așa făcându-se și noroadele închinându-se lui, ca pre un Dumnezeu laudându-l, din zi în zi se va mânia cel Preafalt în ceruri și își va întoarce fața sa despre dânsul. Și după aceea se vor face cumplite semne: foamele necurmată, cutremur neîncetat, morți neconținute și temeri înfricoșate. Atunci cerul nu va mai ploua, pământul nu va mai rodi, izvoarele vor seca, râurile se vor usca, iarba nu va răsări, verdeața nu va fi, copacii din rădăcină se vor usca și nu vor odrăsi, peștii mării și chișii într'insă vor muri și putoare plerzătoare va trimite marea, și sunetele înfricoșate și de huetul valurilor vor muri oamenii de frică. Atuncea va plânge va suspina cumplit tot sufletul, și vor avea neceaz neconținut cuprinzându-i pre dânsii ziua și noaptea. Nicăirea nu vor afla să se sature de mâncare căci povățuitorii de noroade tirani, se vor pune în tot locul; și dacă cineva va aduce cu sine pecetia tiranului însemnată pe frunte și pe mână, va cumpăra pușina din cele ce se vor afla. Atuncea vor muri prunci la mamele lor; vor muri și maicele deasupra pruncilor lor; va muri tatăl cu fiii și cu femeia pre uliță, și nu va fi cine să-i îngroape sau să-i strângă în mormânturi.

Atuncea se va vesteji frumusețea feței a tot trupul, se vor face fețele lor greșoase ca de morți, și și va fi urită frumusețea femeilor. Și toți cei ce s'au plecat cumplinei fiare, alergând către dânsul vor zice cu durere: dă-ne nouă să mâncăm și să bem, că toți murim de foame și gonște dela noi fiarele cele veninate! Și neavând ce răspunde ticălosul, va zice cu multă asprime: de unde să vă dau eu oamenilor ca să mâncați și să beți! că cerul nu voește să dea pământul ploaie, și pământul iarăși nici de cum n'au dat seceriș sau roadă. Și auzind acestea norodul, vor plânge și se vor tângui cu totul, ne având mângăere de neceaz. Neceaz peste neceaz va fi lor nemângăiat, căci de bună voe, au crezut tiranului. Toți cei ce vor lua pecetia lui Antihrist și se vor închina lui, ca lui Dumnezeu celui bun, nu vor avea nici o parte întru împărăția lui Hristos, ci împreună cu balaurul vor fi aruncați în Gheena . . .

Fericit va fi acela ce se va afla prea sfânt și prea credincios,

și va avea în inima lui credință fără de îndoială către Dumnezeu, că fără de frică vor lepăda întrebările lui, defălmând muncile și nălucirile lui.

Pușini vor fi atuncea cari vor vrea să asculte învățăturile lui Dumnezeu și să creadă Procoilor. Cel pururea legat cu lucruri lummești, chiar dacă aude nu crede și urgisește pe cine-i spune de credința în Hristos. Dar Sfinții și în stăntorări și necazuri se vor bucura, căci toate deșertăciunile acestei vieți le au lepădat.

Atuncea va plânge tot pământul. Marea și aerul va plânge împreună, și dobitoacele cele sălbatice cu paserile cerurilor; vor plânge munții și dealurile și lemele câmpului; vor plânge și luminătorii cerului împreună cu stelele pentru neamul omenesc; că toți s'au abătut dela Dumnezeu cel Sfânt și ziditorul tuturor, și au crezut înșelătorului, primind pecetea spurcatului Antihrist, în locul făcătoarei de vieță Crucii Mântuitorului. Va plânge pământul și marea și cu totul va înceta glasul Psalmului și al rugăciunii din gura omului! . . . Vor plânge toate bisericile lui Hristos cu plângere mare, *că nu va mai sluji sfântirea și prinosul!* . . . Iară după ce se vor împlini trei ani și jumătate ai stăpânirii spurcatului și a faptelor lui, și după ce se vor împlini toate amintelele în tot pământul după cum zice gura Domnului, atuncea va veni Domnul și Mântuitorul nostru ca un fulger strălucind din

cerul cel sfânt, cel prea curat și înfricoșat și prea slăvit, Dumnezeu nostru și Împăratul și Mirele cel fără de moarte; pre noi cu slavă neasemănată, alergând înaintea lui rânduindu-și îngerilor și ale Arhangheliilor, toți văzând de foc fiind, H-ruvimii având ochii în jos, și Serafimii sburând și fețele și picioarele asunzându-și între aripele sale cele de foc, strigând unul către altul și zicând: Sfânt, Sfânt este Domnul. Și glas de trâmbiță grăind cu frică: *Sculați-vă cei ce dormiți, iată a venit Mirele.*

Atuncea se vor deschide mormânturile și va auzi țărina cea putrezită, cea mare și înfricoșată venire a Mântuitorului, și ca într'o clipeală de ochi se vor scula toate semințiile și vor căuta la frumusețea cea Sfântă a Mirelui. Și milioane și mil de mil de îngeri și de Arhangheli și neamurate oști se vor bucura cu bucurie mare. Atuncea Sfinții și dreptii foarte se vor bucura! . . . Și se va duce tiranul legat de îngeri cu dracii împreună înaintea divanului, iar cei ce vor fi luat pecetea lui și toți păcătoșii se vor aduce legați; și va da Împăratul hotărâre asupra lor ceea a osândei celor ce vor fi în focul cel nestins! . . . Și toți cei din peșteri se vor bucura împreună cu Mirele, cu bucurie negrăită, în împărăția cea veșnică, împreună cu toți Sfinții întru nestârș și vecii vecilor.

Amin.

AVEM PENTRU CINE

ȘI PENTRU CE TRĂI

Într'o zi un preot, obosit de un rodnic apostolat eși la plimbare la marginea orașului într'un colț dosit vede o femeie foarte neliniștită. Preotul o întreabă ce povoaară are pe suflet. Ea spune plângând că fiind văduvă l-a murit și singurul copil pentru care trăia și dela care spera mângăiere la bătrânețe; dar acum neavând pe nimeni, tocmai își pregătea otrava să o bea să scape de lumea aceasta. Preotul îi arată grozăvia păcatului ce era să-l facă și că nu ușurare ci nenorocire și osândă veșnică o aștepta dacă săvârșea această nelegiuire. O cheamă la Biserică, i-a pus în mână o Biblie și i-a arătat cât se citească în fiecare zi. Credința și inima ei se întări zi de zi și Dumnezeu i-a arătat că are pentru cine și pentru ce trăi, jertfindu-și viața pentru mângăierea ajutorului și binele tuturor cari au

lipsă de sprijinul și iubirea unei inimi bune și credincioase I. B.

Lacrimile sunt mângăitare

Nu mai credinciosul adevărat înțelege taina de ce tocmai cei mai buni și predați lui Dumnezeu au parte de un pahar mai mare de amarăciune în această vieță. De aceea aceștia beau paharul suferinței cu mai multă plăcere, decât cei necredincioși paharul plin de dulceața a păcatului. Credincioșii știu, după cum zice psalmistul că *Dumnezeu le strânge lacrimile în potirul Său*. Ei sunt fericiți și când plâng, căci își dau bine seama că în curând se vor mângăia. I. B.

ATELIERUL ȘTEFAN COPILU

Execută după cele mai noi creații: Zugrăveli și decorații pentru biserici, precum și vopsitorie fină și auritor pentru iconostase.

Cluj, Str. Nagruzii Nr. 13
Vis-à-vis cu Spitalul Ortopedic

Ce spun Scripturile despre oamenii veacului din urmă

„Și aceasta să știți, că în zilele cele de apoi vor veni vremi cumplite. Că vor fi oameni, iubitori de sine, iubitori de argint, măreți, truși, hulitori, de părinți neascultători, nemulțumitori, necurați; fără dragoste, neprimitori de pace, clevețitori, neafrânați, sălbatici, ne iubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfaiți, iubitori de desfătări mai mult de cât iubitori de Dumnezeu; având chipul evlaviei, iar puterea ei tăgăduind. De aceea te ferește... (2 Tim. 3, 1-5).”

Iar de vremi și de ani, fraților, nu aveți lipsă să vă scriem, căci înșivă știți, că ziua Domnului, ca un hoț noaptea așa va veni. Căci când vor zice: „Pace și liniște!” atunci fără de veste va veni peste ei perirea, ca și durerea celei ce are în păntece, și nu vor scăpa. Voi însă, fraților, nu sunteți în întunec, ca să vă apuce ziua aceea ca un fur. Deci, dar să nu dormim, ca și ceilalți, ci să pri-

veghe și să fim treji, îmbrăcându-ne în platoșa credinței și a dragostei, și în coiful nădejdi de mântuire: căci nu ne-a pus Dumnezeu spre mânia, ci ca să dobândim mântuirea prin Domnul nostru, Isus Hristos. (1. Tes. 5 1-9).

*

Iar de ziua aceea și ceasul acela, nimeni nu știe; nici îngerii din ceruri, fără numai singur Tatăl. Că pre cum a fost în zilele lui Noie, așa va fi și la venirea Fiului Omului. Și precum era în zilele cele mai înainte de potop, mâncau și beau, se însurau și se măritau... și n'au știut nimic până când a venit potopul și i-a luat pe toți; așa va fi și venirea Fiului Omului...

Deci priveghiați că nu știți în care ceas Domnul vostru va veni... Fericită este sluga aceea pe care venind Domnul său, îl va afla priveghind“...

(Mateu 24, 36—46).

Vino, Doamne, Isuse

Venit-a vremea să ni te arăți iarăși tuturor Isuse, spre a-i da un semn hotărâtor și neîndoios generației noastre

Avem nevoie de tine, numai de tine, de nimeni altul. Singur tu, cel ce ne iubești, poți simți pentru noi toți cei ce pătimim, poți simți mila pe care fiecare dintre noi o simte față de sine însuși. Nimeni altul, nici unul dintre nemurătorii ce sunt în viață, nici unul dintre cei ce dorm în gloriu gloriei nu ne poate da nouă, nevoiților, covârșiți de cumplita săracie în cea mai cumplită mizerie — a sufletului — binele care mântue. Toți au nevoie de tine, chiar cel ce nu știu: cei ce nu știu mai amară ca cei ce știu. Flămândul își închipue că umblă după pâine: ci îi e foame de tine; bolnavul să mângăe că râvnește sănătatea: ci boala lui nu-i decât lipsa ta. Cine caută frumusețea pe lume te caută fără să-și dea seama pe tine, cel ce ești frumusețea întreagă și desăvârșită; cine urmărește cu gândul adevărul te dorește fără voință lui pe tine, cel ce ești singurul adevăr vrednic să fie cunoscut; iar cine se străduiește să statornicească pacea te caută pe tine, singura pace în care pot odihni inimile cele mai neostolte.

Venit-a cea dintâi oară ca să mântui. Iar noi, astăzi, avem ne-

voie fără tăgadă de-a ne vedea mântuiți!

Niciodată, decând se pomenește omul, păcătoșenia n'a fost mai păcătoasă și arsura mai arzătoare. Pământul e iad luminat de îngăduința soarelui. Ci oamenii moneșc cufundați într-o căldare de murdărie stămpărată cu lacrimi, din care se scoală în răstimpuri, apucați și hâzi la chip, spre a se zrunca în clocotul roșu de sânge, cu nădejdea să se spele. Nu de mult au ieșit dintr-o asemenea scaldă și s'au scufundat iarăși. Nestăruite cirezii de stărvuri, acoperind, de le-ai pune cot la cot, înținderea unei țări. Și totuși, cași cum acei morți n'ar fi decât cea dintâi arvună a obșteii nimiciri, se omoară de zor între-ei și s'apuzi pe omor. Națiile indestulate le osândesc la infometare pe cele sărace; răzvrățiții își omoară stăpânii de ieri; stăpânii cum să-i ucidă pe răzvrățiții simbrășilor lor; noi dictatorii, folosindu-se de destrămarea tuturor sistemelor și regimurilor, mână țări întregi spre foamete, spre măcelărire și prăbușire.

În anii din urmă speța umană, care și mai înainte se zvârcolea în aiureala a o sută de fierbințeli, a înebunit. Într-o lume răsună de trosnitura ruinelor ce se dă-

VEI VENI ISUSE

Vei Veni Isuse, știm că vei veni
Și pe nori cu slavă Tu vei răsări!
— Mare va fi ziua, când ai să cobori:
Sărbătoarea celor fără sărbători:

Plâng în strâmtorare, plâng copiii Tăi,
Alungați de lume, și de oameni răi,
Suspînând Te cheamă fiii asupriți
— Tu dreptate celor neîndrentăți.

Mare-i jalea celor care gem și plâng
Și'n amare lacrimi, chinul lor și-l stâng
Așteptându-ți ziua, când iar ai să vii:
— Bucuria celor fără bucurii!

Cad sub greul Crucii mii de oropsiți.
Veșnic fără milă, veșnic prigonți
Și așteaptă, Doamne, ziua Ta cu dor:
— Ajutorul celor fără ajutor!

Gem pe drumuri grele bieții Tăi copii
Și cu dor Te cheamă așteptând să vii,
Să le stângi în suflet multele dureri:
— Mângăiere celor fără mângăieri!

T. D.

Nu arunca în altul, nici cu vorba nici cu piatra

„Cine dintre voi e fără păcat, acela să arunce întâi cu piatra”. (Ioan 8, 7).

Credinciosul nu adună pietri ca să le arunce în semeni săi, ci ține la cuvântul Scripturii ce zice: „dragostea acoperă o mulțime de păcate”. Cunoșcându ne propriile slăbiciuni nu vom judeca pe altul fără milă. Să lăsăm judecata și osânda să o facă Dumnezeu. Iar noi să ajutăm fratelui să iasă din păcate, căci așa ne ridicăm și noi mai sus.

I. B.

rîmă.

Niciodată ca'n ziua de azi n'a fost mai mare nevoie de Cuvântul tău, mai uitat și călcat în picioare ca totdeauna. Împărăția Satanei ajuns-a azi la deplina-i înflorire; iar mântuirea pe care toți o caută nu poate fi găsită decât în împărăția ta.

Marea încercare s'aprople de sfârșit. Omenirea, depărtându-se de Evanghelie, s'a ales cu pustiu și moartea. Multe făgădueli și amenințări s'au împlinit. De-acuma, nouă desnădăjduților, nu ne mai rămâne decât nădejdea întoarcerii tale. De nu vii să-i trezești pe adormiții cuibăriți în molicra stătută a iadului nostru, e semn că osânda-ți pare prea scurtă și ușoară, față cu trădarea noastră; că nu vrei să schimbi orânduirea legilor tale. Ci facă-se voia ta, precum în cer așa și pe pământ, de-acum și pururea și'n vecii vecilor. Amin.

GIOVANNI PAPINI

(Tr. A. Marcu 1925)

Din minunățiile naturii

Albina singuratică

Există un fel de albină (xilocopă) care roade lemnul. Această albină, ce se vede sburând primăvara încoace și încolo, trăește singuratică și moare îndată după ce își depune ouăle. Nu și-a văzut părinții niciodată și nu trăește nici atâta timp, ca să vadă născându-se micile larve din care ies viermișori. Larvele trebuie să trăiască în odihnă timp de aproape un an, într-o locuință aproape închisă. Când se vor naște viermișorii, ei trebuie să fie apărați și să și aibă hrana la îndemână. Altcum specia aceasta de insectă s'ar stingea.

Care e explicarea faptului că tânăra mamă, înainte de a oua primul ou, a putut să ghicească care vor fi trebuințele familiei viitoare și ceea ce trebuie să facă pentru a-i asigura buna stare? Ea nu are minte, nici judecată omenească. N'a putut să învețe nimic; totuși ea pregătește totul, lucrează fără șovăire, ea și cum viitorul ar fi deschis privirilor sale, ea și cum o minte prevăzătoare i-ar fi servit de călăuză. Abia s'a dezvoltat aripile, și albina xilocopă începe lucrul pentru a construi locuința copiilor. Cu fălcile sfredelește o bucată de lemn așezată la soare sspă un coridor lung, apoi merge în depărtări, să și găsească polen (praf galben) de flori și lichide zaharate, pe care le depune în fundul coridorului. Acesta este alimentul primului său născut. Ei îi va fi îndestulător, pentru a trăi bine până la primăvara viitoare.

Magazia fiind pregătită, albina depune numaidecât un ou și, adunând de pe pământ fierăstrăituri de lemn, punându-le la o parte cu prevedere, formează un fel de tencuială și zidește leagănul în așa fel, încât plafonul acestei prime celule să fie ca pardoseala pentru a doua magazie de hrană, leagănul larvei, care se va naște din un al doilea ou. Albina construiește astfel o clădire cu mai multe etaje, în care se află câte un ou în fiecare cameră și care va servi mai târziu larvei, care va produce acest ou.

Trebue să ne mirăm că în fața acestor fapte așa de minunate și așa de numeroase se mai găsesc oameni, care spun că toate minunățiile naturii nu sunt decât

urmări ale întâmplării oarbe sau însușiri ale materiei.

În toate lucrurile din lume (natură) mâna lui Dumnezeu poate fi văzută de ochiul înțelegător. Când inoiala turbură mintea noastră, n'am face altceva mai bine decât să studiem Natura cu luare a minți, căci, pentru oamenii care au în ei simțământul frumosului și al adevărului, priveliștea încântătoare a Naturei le va risipi numaidecât norii indoelii și le va aduce din nou lumina.

C. FLAMARION

Vestea cea bună

„Oât sunt de frumoase picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea”. (Is. 52, 7).

Un preot misionar vestea Evanghelia în India. Un bătrân i-a zis:

— Părinte, mă bucur că n'am murit înainte de a auzi această veste bună. Dar aș pune și o întrebare.

— Pofteste!

— Ne-ai spus că „Duhul Cel Mare”, Dumnezeu, noi îl putem socoti ca „Tată”. Această veste este foarte bună și scumpă pentru orice om. Și dacă ne-ai învățat să zicem „Tatăl nostru”, atunci noi oamenii toți ne putem socoti frați?

— Sigur că da a răspuns misionarul.

— Atunci de ce nu grăbesc frații noștri creștini mai mult să răspândească această veste bună.

— Pentru că e puțină ascultarea de Tatăl ceresc și prea puțină iubirea frățească.

I. B.

SUB CRUCE

Sub Cruce ne strângem
cu crucea ne 'nchinăm

Cristos ne e Rege
oricând îl urmăm.

Când Domnul ne cheamă
răspundem fără teamă.

Azi Crucii credință jurăm! (bis).

Cristos stăpânește
întregul pământ;

Cristos ne păzește
cu brațul Său Sfânt;

Cristos azi ne cheamă
răspundem fără teamă

Și Crucea e steagul cel sfânt! (bis).

Cristos ne e Rege,
oricând vom birui;

Și trenul Satanei
il vom nimici!

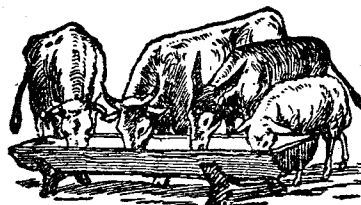
Cu ochii spre Cruce!
Cristos ne conduce!

Chiar moartea o vom birui! (bis).

Care-i calea bună?

De multe ori plănuim să facem ceva bun, după socotelile noastre. Dar Dumnezeu care cunoaște mai bine ca noi, ce e mai bine pentru noi, s'au omenire, ne pune piedici. Fericit e omul care se lasă călăuzit de Dumnezeu, căci căile alese numai de inima noastră, fără a ținea socoteala de planul lui Dumnezeu, nu duc la fericire.

I. B.



Dobitocul bea numai cât îi trebue. Omul, nu înțelege așa ceva.

Nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați dacă duhurile sunt de la Dumnezeu, căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși (1. Io. 4, 7).